

které by kouzelník Na Daha ovládal. Ale netvrdím, že to, co se povídá, je výmysl. Podle mne je Na Daha zločinec!

A pouze způsob, jakým se zbavuje nepohodlných soukmenovců, je tajemný, ale slibuji, že se do měsíce dovíte vše o Na Dahových kouzlech. Tak jako tak musím do kraje Nambaha a při této příležitosti se pokusím vypátrat tajemství kouzelníka.“

Uplynul měsíc. Okresní komisař Marshal odcestoval v čele ozbrojeného oddílu do vnitrozemí. Tuto cestu podnikal vždy za půl roku, tentokrát však vyrazil dřív. Byla to činnost domorodého kouzelníka Na Dahy, která jej přiměla k tomu, aby zjistil, co se v kraji Nambaha děje. Všichni členové koloniální osady očekávali komisařův návrat se značnou netrpělivostí. Doktor Sluner vyslal v posledních dnech pravidelně několik běžců, aby se přesvědčil, zda se Marshalova výprava již vrací.

Konečně se všichni dočkali chvíle, kdy se muž vyslaný doktorem vrátil se zprávou, že oddíl komisaře Marshala právě přechází na západě řeky. To znamenalo, že za několik hodin dorazí komisař do kolonie. A tak se kolem čtvrté hodiny odpolední objevil Marshal v kruhu svých přátel. První slova po krátkém uvítání zazněla jako jedněmi ústy: „Co je s kouzelníkem Na Dahou?“

Komisař Marshal, nyní již čistě oholen, usedá s úsměvem do křesla.

„Vidím, že všichni nedočkavostí přímo hoříte, a proto vás nebudu, přátelé, napínat na skřípec. Začnu raději hned, ještě před večeří. Nejdříve vám však musím říci, že se nikdo z vás nepřiblížil ve svém názoru na bývalého kouzelníka Na Dahu pravdě!“

„Odpusťte, Marshale, že vás přerušuji v řeči. Jak to, že mluvíte o Na Dahovi jako o bývalém?“ ptá se doktor.

„Protože, doktore, kouzelník Na Daha již není. Smrt, která mu sloužila, jej nakonec hanebně zradila a vztáhla svou ruku po něm! Ale nyní pěkně všechno po pořádku.“

Do sídliště Nambahů jsme se dostali bez nehody. Jakmile jsme vyšli z rovin, hlásaly tamtamy náš příchod a také nám zanedlouho přišel ná-

čelník se svými bojovníky naproti. Náčelník byl překvapen, že přicházím o dva západy měsíce dříve, a já na druhé straně byl překvapen, že mě nepřišel přivítat Na Daha. Hned jsem nad tím projevil nelibost a ptal jsem se náčelníka, co je toho příčinou, že Na Daha není v uvítací družině.

„Otče,“ řekl mi sám náčelník, „od té doby, co Na Daha má Smrt, říká, že je nejmocnější a že mu není třeba někoho poslouchat. Že on je pánem, protože vládne Smrti a může ji na každého poslat! Přijde, kouzelnickou hůlkou na tebe ukáže, a odejdeš do Tmy. Již mnoho bojovníků poslal do Tmy!“

Byl jsem zvědav, pokračoval Marshal, jaké darebáctví za tím opravdu vězí! Opatrně kladenými otázkami jsem se dověděl, že Na Daha usmrtil svou oběť na místě! Tedy zřejmě se nejednalo o otřepané kouzlo černošských travičů. Viděl jsem, že darebák vynašel jiné, důmyslnější kouzlo. Došli jsme do kraalu. Po uvítací řeči a pohoštění, kterými nás náčelník poctil, jsem dvěma svým chlapcům poručil, aby šli do kouzelníkovy chýše a vyřídili mu, že si s ním potřebuji promluvit.

A tu se stalo něco, co jsem neočekával – Na Daha odmítl přijít! To byla ošemetná věc, šlo o mou autoritu, o prestiž bílého člověka, dokonce myslím, že šlo o osud nás všech v kolonii. Abych já šel za černým darebákem, to uznáte, jsem nemohl. Uchýlil jsem se tedy ke lsti a zaútočil na Na Dahovu ješitnost.

„Jdi ještě jednou do Na Dahovy chýše a řekni mu, že bílý otec k němu nepřijde, protože Na Daha je lump a darebák. Vyříd' mu, že je lhář a že se jeho kouzla nebojím, protože Smrti nevládne. Že mu dám deset krav a dvacet ovcí, když mi dokáže, že dovede poslat do Tmy někoho pouhým vztáhnutím ruky!“

To pomohlo – nyní šlo opět o autoritu pana kouzelníka, a on přišel! Pomalován jako strašidlo, s bílými pruhy přes obličej a pažemi nabarvenými rudou hrudkou, v pravici třímal asi metr dlouhou slabou hůlku. Nevím proč, ale byl jsem rozhodnut nepustit jej k sobě blíž, než byla délka oné smrtonosné hůlky!

„Ty se posmíváš mé moci? Ty nevěříš, že vládnu Smrti? I tebe mohu poslat do Tmy!“

Pozoroval jsem, jak každý bázně ustupuje Na Dahovi z cesty. Nestopil jsem jej z očí ani na vteřinku – postupoval s pitvorným úšklebkem ke mně – a zvolna vztahoval proti mně ruku, třímající hůlku. Na hůlce nebylo naprosto nic nápadného, a přece jsem tušil, že právě v ní se skrývá ono strašlivé nebezpečí smrti!

Na Daha pozvedl hůlku proti mému obličejí, kolem bylo hrobové ticho, všechny zraky byly upřeny na mne! Vycítil jsem pudově, že v této chvíli se mi dívá smrt do tváře! Musel jsem něco podniknout, nemá-li být pozdě!

Ledabylým pohybem jsem uchopil okraj své tropické přilby, jako bych si ji chtěl posunout do týla, ale pak jsem jí prudkým rozmachem

udeřil do hole, jejíž konec byl vzdálen asi čtvrt metru od mého oblíčeje.

Prudký úder vyrazil Na Dahovi hůl z ruky! Vedl jsem ránu shora dolů, takže mi hůlka dopadla přímo pod nohy. S divokým výkřikem se Na Daha vrhl proti mně, uskočím, kouzelníkova noha zavadí o hůlku a v příštím okamžiku padá Na Daha jako bleskem zasažený k zemi! Když jsem se k němu sklonil, byl již mrtev!

Pak už nezbývalo než opatrně prohlédnout jeho kouzelnou hůlku. Pánové, jak hrozně jednoduché kouzlo! Dutý bambus, na konci dva tvrdé ostré hroty trnů a v dutině zvláštní, okamžitě působící směs hadího jedu. Řekl bych – dřevěný had! Na cestu do Tmy stačilo jen nepatrné škrábnutí.

„Vidíte, pánové, a takhle pomalu zbavíme tajemnou Afriku jejích tajemství!“

K O N E C K O U Z E L N Í K Ů

S policejní četou a dvěma mezky se poručík Lar-Igu vydal na cestu. Kapitán Krugwe mu doporučil, aby předem neseznamoval policisty s cílem výpravy, a proto byl Lar-Igu překvapen, když za mnohadenního pochodu začal seržant vyprávět.

„Život afrického policisty je samé nebezpečí! Nástraha za nástrahou! Není divu, že občas někdo zběhne. Slyšel jsem o policistovi z kraje Masajů a Basutů, jmenoval se Niray. Stal se, pane poručíku, velice mocným mužem... Zkrátka: v okolí batuského kouzelníka umíralo podezřele mnoho lidí na hadí uštknutí. Desátník Niray měl předvést kouzelníka

k výslechu. Zatkł ho. Když potom pluli v kánoi do města, čaroděj sňal z hrdla náhrdelník z hroších zubů, z nichž některé byly černé, jiné bílé. – ‚Tohle je tvůj děd, tvá bába, rodiče‘ – poklepával kouzelník na černé zuby – ‚zemřeli. Toto jsou tvé sestry, tvůj bratr, tohle jsi ty, Nirayi. Vy všichni zanedlouho zemřete!‘“

Poručík Lar-Igu pohlédl na seržanta a zrychlil krok. Seržantův příběh líčí události a místo, které jsou cílem výpravy. Tamtamy Basutů hlásily v poslední době neobvykle vysoký počet úmrtí! Máme zjistit okolnosti, nařídil kapitán Krugwe, případně zatknout viníka.

„V kiwských vodopádech, snad náhodou, pane poručíku, snad úmyslně, kánoe řízená desátníkem Nirayem ztroskotala. A byl to basutký kouzelník, kdo zemřel. Utonul.“

Co nyní? Podle předpisů měl Niray jet dál do města a hlásit nehodu. Ovšem napadlo ho cosi výnosnějšího: domorodé kouzelnictví skýtá pohodlný, blahobytný život! Niray serval z utopencova těla čarodějnické odznaky a vrátil se mezi Batusy. Odložil policejní uniformu; začal žít s kouzelníkovou manželkou. Naučil se od ní různá kouzla. I on vbrzku uměl předvídat počasí, vyznal se v bylinách, dovedl si nalíčit hrůzně tvář a děsit slabochy.

Jistý čas žil v blahobytu. Potom však úcty i darů Basutů ubývalo. Poznali, že nový kouzelník nevládne nad smrtí! Avšak také to se Niray naučil od čarodějovy ženy. Nejsmělejší Basutové, jeden po druhém, umírali!“

Poručík Lar-Igu žasl nad podrobnostmi, kterými seržantova slova doplňovala stručný, důvěrný Krugweho rozkaz. Zvídavost policistů tedy poskytuje spolehlivější zprávy než dunění kmenových tamtamů. Lar-Igu skryl své uspokojení a nechal na seržantovi, aby s úžasem rozpoznával blížící se cíl cesty.

V basutké vesnici poručík hlasitě zvolal: „Desátník Nirayi!“

Jeden z urostlých Basutů mezi chýšemi prudce povstal. Na nahé hrudi se zaleskl náhrdelník s černými a bílými hrošími zuby.

„Zběhl jste z policejní služby! Připravte se, Nirayi! Zítra vyrazíme!“

Pro každý případ postavil poručík ke kouzelníkově chýši na noc stráž.